افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مبـــاد بدین بوم و بر زنده یک تن مـــباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

afgazad@gmail.com www.afgazad.com

سیاسی	Political

پیشگام
۱۰ مارچ ۲۰۲۳

د افغانستان توتالیتر اسلامي دولتونه او د ښځو ضد کرغیرن دریځونه

د سیاسي اسلام واکمنتیا چې تل له استبداد او زورواکی سره مل ده، هغه اسلامي حکومتولي ده چې د تمدن، پرمختګ او د برابرۍ په وړاندې درېږي. د دې تئوکراتیکي واکمنتیا یو کرغیرن اړخ ښځځپنه ده. تئوکراتیک حاکمیتونه، ښځه یو مستقل انسان نه، بلکې د نارینه ملکیت او ابزار ګڼي. دا حاکمیتونه ښځه هغه توکي او متاع شمیري چې نارینه یې څښتن دی او څښتن حق لري په هره بیه دا توکي او متاع وپیري او د برخلیک په اړه یې پریکړه وکړي. د سیاسي اسلام په حاکمیت کې، واکمنان د دې تر څنګ چې د ټولو انسانانو حقونه او آزادی وژني او د عقایدو تفتیش یې ورځنی چاره وي، خو له ښځو سره لابیرحمانه او ستمګرانه چلند کوي. دا واکمنان نه یوازې ښځې له سیاسي، ټولنیز، فرهنګي او اقتصادي ګډون بې برخه کوي، ان د هغوې تن، جامه، بوټان، غږ او خندا هم څاري.

د مارچ اتمه، د ښځو د مبارزې په ویاړ ټاکلی ورځ، په داسي حال کې رارسېږي چې د افغانستان ښځې د سیاسي اسلام د استبداد تر لاندې ځورونکي او دردېدونکي ورځې تیروي. طالبان چې د اسلامي جمهوریت وروسته د واک پر ګدی ناست دي، د سیاسي اسلام د زورواکی او اپلوني هغه لړی ده چې بیلګي یې دمخه هم لیدل شوي دي. دا بیلګي په څرګنده ښکاره کوي چې سیاسي اسلام که سقویستي وي، که جهادي او که امارتي او ان «جمهوریتي»؛ له ښځو سره یې چلند ستمګرانه، بیرحمانه، غیر انساني، ارتجاعي او ابزاري وي.

په دې لیکنه کې له ښځو سره د سیاسي اسلام د دري کرغیرنو واکمنیو هغه دریځ او چلند ته ځغلنده کتنه کوو چې بوی یې بې حده ځورونکی دی. دلته، پر میرمنو د دې تئوکراتیکو حاکمیتونو د هغه تیري، شکنجې، وژنې، ځورونې او بیوزلی یادونه نه کوو چې د دې ډول حاکمیتونو ورځنی چاره ده.

د خادم دین رسول الله اسلامي امارت: وروسته له هغه چې حبیب‌الله ککاني مشهور په خادم دین رسول‌الله په ۱۳۰۷ کال کې اماني نوې راټوکیدلی تمدن په شا وتمباوه او د اسلامي امارت خېسې یې پر خلکو او په تیره بیا پر میرمنو چې نوې یې د آزادی او پرمختګ په لور ګامونه اېښي وو، خپره کړه، داسي یو ناتار وزیرید چې لادوام لري. دا ناتار چې په لنډه ورته سقویزم ویلي شو، د داسي شاتګپالنی بنیاد یې کېښود چې د نورو بنسټپالو سقویستانو لخوا ورته دوام ورکړل شوی دی. د خادم دین رسول‌الله تئوکراتیک امارت که څه هم نهه میاشتنی و، خو ناوړه اغیزه یې دومره ژوره وه چې لا د دې بلا ډاروونکي او داړونکي منګولي زموږ پر پرګنو او په تیره بیا د میرمنو پر بدن ښخي دي. د دې اسلامي امارت یو لوی خیانت د ښځو د حقونو ځپل او له ټولنې شړل وو. خادم دین رسول‌الله په «حبیب‌الاسلام» کې د ښځو په اړه

سفارشونه ورکړل چي«رفع حجاب که آزاد گذاشته شده بود لغو و بعوض مقرر گردید که هیچ زن بی محرم خود از خانه نبراید»، «مدرسه مستورات که دخترها از خانه‌های خود برآمده در آنجا سبق می‌خواندند موقوف شد»، «دیگر مدرسه‌ها که بچه‌های اهالی که شرعاً منزله دختر بالغه را دارند و در آن مکتب‌ها درس‌هائی که از مفاد دینی و علم شرایع و احکام قرانی بران‌ها مرتب نیست... اینهمه مکتب‌ها لغو شد.» هغه د پاچاهي په فرمان کي وويل چي «ترک ستر را که حکم کرده بود مسترد کردم»، «برآمدن زنان و دختران بالغه را بدون اجازه ولی شان و مکتب مستورات را متوقف کردم»، «فرستادن دخترها را که در خارجه نموده بود چون بدناموسی ملت بود جایز ندانستم و آنها را خواسته دیگر فرستادن را قطعاً ممنوع نمودم.»

د دې تر ځنګ کومه اعلامیه چي د ۱۳۴۷ د شعبان په ۶مه خادم دین رسول‌الله چمتو او په هغه کي د امان‌الله خان د همکارانو لاسلیک واخیست په ځرګند ډول د ښځو ضد بوين دريځ ښکاره کوي. په دې اعلامیه کي د نورو مواردو تر ځنګ د ښځو له حقونو د امان‌الله خان ننګه او دفاع د «عادت کفار» او «ترک دین» و ګڼل شول: «اینکه به مضمون آیات قرآنی که مرد اجنبی از زن اجنبیه و زن از مرد بیگانه چشم خود را نگاه بدارد، این امر اعظمای خداوندی را گذاشته، بخلاف آن اعلان ترک ستر داد»، «اینکه خروج زن کبیره و بالغه را بدون اجازه زوجش و ضرورت شرعی مشارع جواز نداده، این امان‌الله همگی دخترها و زنها را بمکتب مقرر کرده، پرده ناموس ما مسلمانان را دریده که تا امروز مکتب اناثیه جاری بود»، «اینکه در هیچ ملت و مذهب اسلامی رواج نشده و نیست که دختران بالغه اسلامی را از دار اسلام کشیده، بدون محارم در بلاد کفر روانه کرده که تا خط و مناعت انگریزی را یاد بگیرند؛ از این کار قبیحه‌اش ما جمیع اهالی اسلامی مطعون همگی اهالی بلاد کفر و اسلامیه شده بودیم، در هیچ زمان هیچ پادشاه چنان ظلم صریحه را نکرده و نخواهد کرد.» او په دې توګه خادم دین رسول‌الله د ښځو پرمختګ، پوهه او پيلیدونکی انساني ژوند وځپو او د ټولني دا نیمایي ځواک يې له ټولنيز ژوند ورتو.

د مسعود ـ رباني اسلامي دولت: جهادي اخوانیان چي د خادم دین رسول‌الله په پل روان دي، په ۱۳۴۹ کال کي د «جوانان مسلمان» تر نامه لاندې د ښځو په وړاندې عملي کرکه ښکاره کړه. دې اخوانیانو د میرمنو د جامو د بنې او سینګار په وړاندې د میرمنو په پښو ډزې او ان په مخونو يې تیزاب وشیندل. جهادیان، په ټولیز ډول ښځې هغه وينځې ګڼي چي له ټولني باید ورټل شي او د توکي او متاع په شان د نارینه په واک کي وي. جهادیانو، ښځې په شنیع ډول د جګړه‌ییزې وسلې په توګه وکارولې. په کابل کي د بیلابیلو ملیتونو پر میرمنو د تنظیمي ځناورو تیری او تجاوز په یاد لرو.

که جهادي خپرونو ته ځغلنده کتنه وکړو نو په روښانه توګه وینو چي اخوانیان او جهادیان ښځو ته د ځاروي په سترګه ګوري. دوی ته ښځې نه یوازې دا چي د نارینه په شان د ټولني، اقتصاد او سیاست یو محرک ځواک نه دی، بلکي هغه نانځکي دي چي دوی يې بشپړ مالکان دي. همدا هم دی چي د ګلبدين حکمتیار «تنظیم اسلامي زنان افغانستان» د «نساء» د ۱۳۷۰ د سنبلي او میزان په ۱۳ او ۱۴ مسلسلي ګڼي کي لیکي چي «شکل حق انتخاب برای زن و یا حق عضویت زن در شورای اسلامی به این مفهوم نیست که گویا زنان نیز به مثل مردان حق کاندید شدن برای ریاست دولت را دارا می‌باشند چه کاندید شدن زن برای ریاست دولت بنابر نصوص شرعی حرام و محظور شمرده شده است»، «ستر عورت برای زنان معلوم شده. مانند جاهلیت به ناز و کرشمه از خانهٔ خویش خارج شده نمی‌تواند، وقتی با مردان روبرو می‌شود باید چشمانش را پایین اندازد...»، «زن باید سیرت و مظهر اسلامی داشته باشد و به واجبات اسلام ملتزم و پیرو باشد تزکیه نفس داشته باشد و از اختلاط با مردان جداً پرهیز نماید و حجاب شرعی را کاملاً مراعات نماید.»

همدا ډول برهان الدين رباني په «نداى زنان مسلمان افغانستان» د ۱۳۷۰ کال د سلواغي ۵مه ګڼه کې د ښځو په اړه د ګلبدين په شان زهرجني څرګندوني کوي: «ستر و حجاب است که مانع نفوذ وسوسه‌های شیطانی می‌گردد... حجاب کوری چشم شیطان است... زن بی‌حجاب شرف و عزتی ندارد و هم در نزد مردم خوار و حقیر می‌باشد و مورد تاخت و تاز نگاه‌های شهوانی و انتفاع جنسی چشمان انسانهای هوس‌باز می‌باشد نتیجه آن این می‌شود که شخصیت زن در زیر لگد هوس‌بازان خورد و نابود می‌شود و عصمت و عفت زن برباد رود...»، «تاریخ بشر اینرا ثابت کرده که بی‌حجابی سبب و علت معلولاتی اعمال قبیحه چون خلوت با زنان بیگانه، رقص و حرکات حیاسوز و زنا و بدکاری می‌گردد...»، «حضور زن بی‌حجاب مایه همه فسادهای اجتماعی و فردی می‌باشد که به فرد فرد جوامع بشری غیرقابل انکار است... و همچنان از اجرا و لوازم حجاب به ناز و نخره راه نرفتن و نرم و نازک سخن نه‌گفتن زنان است و اگر زنان مرتکب این اعمال شوند دروازه‌های فساد بروی اجتماع باز می‌شود.»

نو کله چې دې بنسټپالانو په ۱۳۷۱ کال کې د مسعود- رباني امارت په بڼه په پلازمینه تکیه ووهله، ښځمني په بیرحمانه توګه وربرولي او پر هغوي له هيڅ ډول بلوسني ډډه ونکړه. پر ميرمنو تيرى وشو، سيني يې پرې شوې، د زيږون نندارہ يې وشوه او د سوالګرى، بدلمنى او فقر کندو ته ګوزار شوې. که څه هم په لومړي کال کې د مسعود- رباني اسلامي دولت د ښځو په وړاندې کومه ښکاره پريکړه صادره نکړه، خو د تنظيمي ځناورو تر منځ جګړه او پر ښځو او پيغلو نجونو تيرى او حاکم ډار، عملاً ښځې په کورونو کې زنداني کړې وې. له دې سره سره، د جهاديانو اسلامي دولت د ښځو په هکله اندیښنه درلوده او همدا و چې د ستري محکمي د دارالافتا او مطالعاتو رياست د ۱۳۷۲ کال د سنبلي په ۵مه د «افغانستان د اسلامي جهاد د قهرمانانو او قوماندانانو» په غوښتنه د «فتوای شرعی ستر و حجاب» تر نامه لاندې فتوا صادره کړه چې يوځل بيا يې د خادم دين رسول‌الله تاريخ لا په بوينه او کرغيړنه توګه راژوندی کړ. په دې فتوا که راغلي چې «ستر و حجاب زنان فرض است، منکر آن کافر و مرتکب آن فاسق و ارتکاب آن گناه کبیره است که به نصوص قطعی ثابت است.» د ستر او حجاب د توضيح لپاره د نورو ټکو تر څنګ د دې يادونه شوی چې: «لباس باید دارای زینت و رنگ‌های گوناگون نباشد که نظر مردم را به خود جلب کند و لباس باید معطر نباشد که توجه مردم را بخود جلب کند».

د مسعود - رباني اسلامي دولت د دې تر څنګ چې تينګار کوي ښځو ته له تعليم څخه موخه يوازې د ديني مسائلو زده‌کړه ده نو داسي فتوا يې صادر کړه: «کار زنان با مردان در دفاتر و شهرها و تعلیم و تعلم آنان در مکاتب عصری، خلاف مشروع و پیروی از غرب و نظام‌های لادینی بوده و شرعاً حرام قطعی است... از مسئولین دولت و حکومت جداً و اکیداً خواسته می‌شود که تمام احکام الهی خصوصاً ستر و حجاب را علی‌الفور عملی گردانند و زنها را از دفاتر بیرون رانده و مکاتب زنها را که در حقیقت مراکز زنا و فحشا است، مسدود نمایند و هم از رادیو تلویزیون ایشانرا بیرون کشیده تا برای ادعای ایشان بر تنفیذ احکام الهی مصداق پیدا کند.»

او په دې ډول د جهاديانو اسلامي دولت د خادم دين رسول‌الله له واکمنۍ نږدې ۶۵ کاله وروسته يوځل بيا د نجونو مکتبونه د فحشا او زنا مرکزونه وګڼل او څو کاله وروسته يې د سياسي اسلام استبدادي واکمني، د طالبانو په نامه د خادم دين رسول‌الله نورو پيروانو ته وسپارله چې د همدوی پر لارو روان وو او لا دي.

د طالبانو اسلامي امارت: طالبان د جهاديانو په شان هغه فاشيستي ډله ده چې د سياسي اسلام پر مټ واک چلوي. د طالبانو اسلامي امارت په لومړنی توتاليتره واکمنی کې د ښځو په وړاندې هغه دريځ ونيو چې جهادي مرشدانو يې نيولی و. دوی د خپل مرشدانو په څير ښځې انساناني نه بلکې د شهوت وسيله ګڼله او د برهان‌الدين رباني په شان يې د ښځو بوټانو غږ تحريکوونکی ګڼو. د طالبانو اميرالمومنين ملاعمر په خپله لومړنی مرکه کې چې د ۱۹۹۷ کال د فبرورۍ په

اتمه په «لوموند» کي خپره شوه، وويل چي ښځي ضعيفي دي او که چيري له کوره ووځي نو د نارينه د عياشی سبب کيږي. نو د برقع اغوستل د ښځو لپاره حتمي دي چي نارينه يي څيره ونه ګوري او په عمر يي پوه نشي. ښځي د دې په ځای چي د لويديځ مخ لوڅو ښځو په غمجن برخليک اخته او په رنګينو نانځکو او جنسي بازيچو بدلي شي، کولای شي په کور کي او د برقع لاندې خپل معنوي منابعو ته انکشاف ورکړي.

د ملاعمر همدا ذهنيت او باور د ۱۹۹۷ کال د اکتوبر په لومړيو کي د فرمانونو په توګه د راډيو شريعت له طريقه خپور شوی چي د نورو مواردو تر څنګ يي دا موارد هم ابلاغ کړل چي ښځي د کار او تحصيل حق نلري. ښځي بی له محرمه په بازارونو کي د پيريدلو لپاره د ګرځيدو حق نلري. د هتيو مالکان حق نلري هغو ښځو باندې سودا وپلوري چي يوازې راغلي وي. ښځي د سپين رنګه پرتوګ د اغوستلو اجازه نلري او د جګو پوندو بوټان هم پر پښو کولی نشي ځکه چي د ښځو د بوټانو غږ نارينه تحريکوي. د کورونو شيشي بايد توري شي چي ښځي د کورونو له منځه په کوڅو کي لارويان ونشي کتلی او د موټرو شا شيشي هم بايد ليرې شي چي ډريور شاته ناستي ښځي ونه ګوري، هيڅ ډريور حق نلري چي داسي ښځه چي مخ يي پټ نه وي او تحريکوونکي جامي اغوستي وي، په موټر کي سپرې کړي.

۲۴ کاله وروسته لا هم له ښځو سره د طالبانو اسلامي امارت دښمني او عداوت ادامه لري. اوس چي د طالبانو اسلامي امارت بيا واکمن شوی دی، ښځي يي له تعليم او تحصيل محرومي کړي، کار ته يي نه پريږدي او بې محرمه سفر نشي کولای، د حجاب او ستر تر نامه لاندې له ټولني، سياست، اقتصاد او فرهنګ شړل شوي دي او په بيلابيلو ډولونو ربړول کيږي. د طالبانو چارواکي باور لري چي د ښځي حجاب او ستر د خربوزې په شان دی که ښځه حجاب ونلري نو يوه چاک شوې خربوزه ده چي هيڅوک هم چاک شوې خربوزه نه خوښوي. دوې ښځه له چاکليټ سره پرتله کوي او وايي «اگر بدون محرم برایيم مثل چاکليت بیپوش میشويم و وقتی که چاکليت بیپوش شديم و به بازار برويم مگس و پشه و هر چه بالای ما مینشيند». دوې د برهانالدين رباني په شان چي د «ندای زنان مسلمان افغانستان» د ۱۳۷۱ کال د حمل د ۱۰مي نيټي په څلورمه ګڼه کي ليکلی «هر آن زنيکه خوشبوئی و عطر بزند و سپس بر قومی مرور کند که بوی آن عطر را دريابند آن زن زانيه است و هر چشم زناکننده است»، «می توان گفت که بوتهای کوری بلند زاغ نول در وقت رفتار صدای تک تک آن بر میآيد و امکان آن نيز نيست که صدای آن بلند نشود و با پا کردن همچو بوتها حرکت و رفتار عادی نيز تغيير میخورد.عضلات ساقها رانها بلند و بحرکت غير عادی مبدل میگردد، بناً در بيرون خانه از همچو بوتها خودداری شود.» او همدا ډول د يادې مجلې د ۱۳۷۰ کال د سلواغي ۵مه په دويمه او دريمه ګڼه کي ليکي «زنانی اگر موهای خويش را خينه و رنگ ميزنند. پلک ها و مژگان و ابروی شانرا چنگ می کنند. بالای رواق چشمان خود رنگ نيل ميزنند، سرخی و سفيده را بر رخسارهای شان میمالند، اين چنين آرايش باجازه شوهران شان جايز ميباشد. مگر متوجه بوده باشند که با همچو آرايش و زيب و زينت از خانه بيرون جايز نبوده»؛ نن د هغه طالب شاګردان هم ورته کرکجني څرګندوني کوي. يو له دوې د طلوع تلويزيون سره په ګردي ميز کي وايي چي «خاص شرطونه چي هغه يوازې د زنانهو لپاره وضعه شوي دا دي چي جامي بايد لنډې نه وي، نازکي نه وي، چسپي نه وي، رنګ يې جذاب نه وي، دويم شرط دا دی چي زنانه بايد عطرآګين نه وي، له کوره چي وځي خوشبوداره نه وي، دريم دا چي بوټان يې آواز ونکړي دا بوټ چي آواز کوي دا څه مانا لري، دا د ځوانانو لپاره يو اعلان دی چي ای ځوانه ای خوابرده ما آرايش کردهگی از خانه بيرون شدهايم شما خوابرده هستيد و طرف ما نمیبينيد»!

دا د ښځو په وړاندې د سياسي اسلام هغه دريځ دی چي لږ تر لږه د ۱۳۰۷ کال راپديخوا مو په کراتو ليدلی دی. په دې موده کي وينو چي اسلامي بنسټپالان د ټولو لومړی او زيات د ښځو د حقونو او پرمختګونو او په ځان بسايني دښمنان دي، خو بدبختانه يو شمير ميرمني سره د دې، د ژبې او توکم په بنا له خپلو قومي بنسټپالانو دفاع کوي او دا دفاع په

حقیقت کې د بندګی د ځنځیرونو د تداوم په مانا ده. که ذکر شوي درې اسلامي امارتونو ته پام وکړو نو جوته کیږي چې ټول اسلامي امارتونه د ښځو په وړاندې یو ډول کرغیړن دریځ او چلند لري. نو د افغانستان ستمځپلو ښځو ته په کار ده چې د اسلامي بنسټپالۍ جغ له خپلو اوږو لیرې او د ښځو په یو دموکرات او سکیولار غورځنګ کې د برابرۍ لپاره مبارزه وکړي. اسلامي بنسټپالۍ هیڅ چا ته په تیره بیا ښځو ته هوساینه او رفاه نشي ورکولای!